

Arrest

nr. 221 760 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 mei 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. W. VREBOS, die loco Mr. P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die loco Mr. E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 18.05.2019 aangetroffen in onwettig verblijf.

Diezelfde dag kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies 'L'.

Dit betreft de thans bestreden beslissing.

EURODAC-onderzoek wees uit dat hij een asielaanvraag had ingediend in Spanje op 21.08.2017 en in Italië op 06.03.2017.

Op 23.05.2019 werd dan ook een nieuwe vasthoudingsbeslissing betekend op basis van de Dublinverordening teneinde de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder het volgende op m.b.t. de dringendheid:

"Er is vast te stellen dat er een nieuwe vasthoudingsbeslissing werd betekend op 23.05.2019 teneinde de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Er kan dan ook worden verwezen naar volgend arrest van uw Raad met nummer 215.222 dd. 16.01.2019:

De verwerende partij stelt in haar nota: "De thans bestreden beslissing is dus niet uitvoerbaar, nu op basis van het Eurodac-onderzoek gebleken is dat de verzoeker onder de Dublin-verordening valt. Verzoeker zal niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst. (...) Verzoeker wordt overigens vastgehouden met het oog op de overdracht naar een EU-lidstaat." De verwerende partij voegt hieraan toe dat er bijgevolg "geen sprake is van een imminente verwijdering naar het land van herkomst" en dat men "bezwaarlijk [kan] stellen dat de tenuitvoerlegging van het kwestieus bevel imminent zou zijn". Ter terechtzitting van 15 januari 2019 merkt de Raad op dat uit wat de verwerende partij in haar nota uiteenzet, duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing, -dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens-, niet langer uitvoerbaar is nu de verzoeker onder de Dublin-verordening valt en hij op basis van een nieuwe beslissing wordt vastgehouden met het oog op overdracht naar een EU-lidstaat in het kader van deze Dublin-verordening. Aldus blijkt afdoende dat de bestreden beslissing naar de toekomst geen rechtsgevolgen zal sorteren. Bijgevolg dient de bestreden beslissing als impliciet doch zeker opgeheven te worden beschouwd. De verwerende partij treedt deze conclusie ter terechtzitting bij. Gelet op wat voorafgaat, dient de verwerende partij dan ook bijgetreden te worden in het standpunt dat het uiterst dringende karakter van de vordering niet langer vaststaat. De bestreden beslissing zal niet meer worden uitgevoerd en is impliciet doch zeker opgeheven."

Ter terechtzitting van 24 mei 2019 merkt de Raad op dat een nieuwe beslissing werd genomen op 23 mei 2019 in het kader van Dublin III-verordening zodat er minstens impliciet moet vanuit gegaan worden dat de aangevochten beslissing opgeheven is.

De verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing alsnog moet worden geschorst en zij verwijst daarvoor naar rechtspraak van de Raad.

Uit wat de verwerende partij in haar nota uiteenzet, blijkt dat zij erkent dat het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, niet uitvoerbaar is nu verzoeker onder de Dublin III-verordening valt en hij op basis van een nieuwe beslissing wordt vastgehouden met het oog op overdracht naar een EU-lidstaat in het kader van deze Dublin III-verordening en de gemachtigde eveneens een overdrachtsbesluit heeft genomen.

De Raad wijst erop dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijk beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 juncto 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 8 en 9 “een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd” en “onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”).

De thans bestreden beslissing kadert volledig binnen de Terugkeerrichtlijn terwijl de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen van 23 mei 2019 steunt onder meer op de artikelen 24, lid 1, 26 en 28 van de Dublin III-verordening.

Volgens artikel 24.2 van de Dublin III-verordening “wordt” het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18.1, onder b), c) of d) “zo snel mogelijk ingediend”, “wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen [...]”. Uit deze bepaling blijkt dat indien de verweerder zoals in casu besluit het Eurodacsysteem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27-29).

De toepassing van de Dublin III-verordening, sluit immers de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. Slechts in de situatie zoals gevisieerd in artikel 24.4, lid 1 van de Dublin III-verordening – i.e. indien vaststaat dat het verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij een definitieve beslissing is afgewezen – zou de gemachtigde ervoor kunnen opteren de Terugkeerrichtlijn toe te passen. Evenwel is overeenkomstig artikel 24.4, lid 2 de Terugkeerrichtlijn opnieuw niet van toepassing eens in dit geval van een afgewezen beschermingsverzoek de keuze is gemaakt een terugnameverzoek te richten aan de eerste lidstaat.

In casu blijkt inderdaad dat er een Eurodac-hit is voor Spanje en Italië.

In elk geval is thans de Dublinprocedure van toepassing die aanleiding geeft tot de vaststelling dat de bestreden beslissing minstens impliciet is opgeheven. Verweerder betwist dit niet ter zitting.

Er worden verder geen feiten of gegevens aangebracht die direct aannemelijk maken dat een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen en dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect

sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen. Zulke gegevens blijken ook niet uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier.

Het bestaan van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt niet aangetoond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS